

...

Справжнє знайомство з містом відбувається не тоді, коли тебе возить екскурсійний автобус, а екскурсовод завчено торохкотить дещо розширену інформацію з Інтернету, а тоді коли ходиш по місту пішки. Коли йдеш на поклик побаченого провулка, підворіття, сходів. Коли стоїш стільки, скільки тобі стоїться, закинувши голову, вивчаючи химерну скульптуру на соборі чи на світському будинку, й ніхто тебе не підганяє. Коли шукаєш у чужому незнайомому місті те місце, в якому раптом особливо гостро відчуєш повноту буття.

Прага п'янила. Бо лише у стані сп'яніння можна було так безтурботно поставитися до перспективи завтра вранці опинитися в чужому місті без даху над головою. Марічка сама себе називала метафізичним пілігримом, який іде на прощу, але не до храму, хоча, можливо, й до храму, але сакральною метою може стати аж ніяк не культова споруда, а пагорб над містом чи скульптура у сквері. Коли наперед не знаєш своєї сакральної мети. І коли водночас із захопленням від празьких краєвидів приходять ірраціональне розчарування, бо, хоча все неймовірно гарне, але то не ті місця, яких шукають метафізичні прочани.

Не знайшовши того, чого шукала, Марічка перепитувала в перехожих, де та вулиця чи сквер, про який прочитала в довіднику, який би мав бути десь тут. Питала англійською чи німецькою. Їй завжди відповідали російською. І то були не чехи старшого покоління, які ще пам'ятали російську від часів соціалізму. То були натуральні росіяни, для кого мова ця була рідною.

«А чи є в цьому місті чехи?» – подумала Марічка, походивши по Празі кілька годин. Коли їх возили по місту в автобусі, це не так було відчутно, а тепер вона вже не могла зрозуміти:: чи Прага чеське місто, чи російське? Чехів їй вдалося побачити на симпозіумі, принаймні серед його організаторів; учасники, ті з'їхалися з різних країн. На вулицях чеської столиці чехів, здається, взагалі нема. В кав'ярнях і в крамницях за прилавками стоять лише росіяни. В Празі демонтували всі радянські монументи й спорудили пам'ятник жертвам тоталітаризму. А потім запустили до себе юрмища пострадянських росіян.

Була вже друга половина дня, закортіло десь поїсти. А от і індійська їдальня самообслуговування. Чудово! Тут Марічка не здавалася: уперто робила вигляд, що не розуміє російської, відповідала лише англійською. Але коли простягла картку, щоб оплатити замовлення, то почувла:

– Женщина, у вас украинская карточка, она в моем терминале не праайдъот! Ідіте сніміте деньгі в банкомате здесь рядом! Ваш паднос будет вас ждатель!

Марічка вийшла з їдальні. Зняла п'ятсот крон у банкоматі, який справді був поряд. Очевидно, треба було б повернутися до тої їдальні, оплатити своє замовлення і спожити його. Але якась незрозуміла сила штовхнула її до кав'ярні за рогом. Бармен приніс їй капучіно, декілька необхідних слів вимовивши англійською. Індійські страви в їдальні були б доречнішими після тривалої прогулянки, проте Марічка вирішила наразі забути про них, відкинутися на шкіряну спинку диванчика і піднести до губ чашку з білою піною. Напій видався їй нецікаво гірким.

Гірчило не лише в роті, а й на душі. Де ж вона ночуватиме наступної ночі? Половина учасників симпозіуму роз'їхалися вже сьогодні. Інші виїздять завтра, або якщо й лишаються, то напевне знають, де саме. А вона піддалася спокусі празьких химер, впевнена, що празький бог, який допоміг їй потрапити на цей симпозіум, так само посприяє, щоб вона перебула тут іще кілька днів. Тож вона впевнено попросила в організаторів квиток на пізніший час. Так, зараз весна, яка чеською іменується гарним словом «яро», *jaro*, Прага зараз така, як у поезіях Вітезслава Незвала і того ж таки Ярослава Сайферта, але в празьких скверах не переночуєш. Тут це й не прийнято, на відміну від скверів паризьких. Треба було не думати про економію, а бронювати собі готель або шукати якісь інші варіанти, але наперед, не зараз! Марічка згадала про православну церкву святої Катерини в парку за кам'яним парканом, де була сьогодні вранці. Може, піти туди, попроситися на ніч, набрехати, ніби сталося щось непередбачуване?

Марічці стало зле. Здається, загубилися п'ятсот крон з банкомата. «Але ось вони. А картку не забула забрати? І картка тут». Марічка глибоко зітхнула. В її теперішньому стані лишалося одне: на кілька хвилин забути про зовнішні обставини, зробити велике зусилля й зняти підступний спазм всередині, між грудьми й животом. Марічка заплющила очі, поклала руки на коліна. Зусилля винагородилося. Нещодавно несмачне капучіно набуло незвично приємного

смаку. До кав'ярні зайшов чоловік, певне, старий завсідник. Вони з барменом перекинулося кількома привітними чеськими фразами. Чоловік сів за столик біля вікна, бармен приніс йому келих пива. В напівтемному приміщенні кав'ярні порожньо: всі відвідувачі сидять у внутрішньому подвір'ячку, звідки долинає приглушений гомін. От лише одна жінка сидить тут, у напівтемряві, на диванчику навпроти. Жінка підводиться, іде, схоже, до вбиральні. Вони з Марічкою обмінюються поглядами «десь я тебе бачила». Жінка йде, куди йшла, а потім повертається, сповільнює ходу біля столика Марічки. Це двоюрідна сестра Марічки – Маша з Москви, з якої вони не бачилися стільки, скільки нема СРСР. Маша сідає на диванчик поряд з Марічкою й робить бармену знак перенести її недопиту чашку, що той і робить.

– ДЄкуї! – викрикує Маша. Двоюрідні сестри якийсь час мовчать, приголомшені неймовірністю своєї зустрічі. ...

Євгенія Кононенко.

Празька химера